

gæves. Så ville vi virkelig for alvor prisgive betalingsbalancen over for udlandet med det resultat, at det ville være umuligt at opretholde den høje beskæftigelsesgrad, vi nu igen har nået efter tilbageslaget i 1967-68. . . . .“

Han understregede, at de foreliggende problemer var af dybtgående strukturel karakter. Det var kun muligt at rette dansk økonomi op gennem en stadig og konsekvent fastholden ved regeringens langsigtede politik. Et af elementerne i denne politik var nødvendigvis en stærk tilbageholdenhed med det private forbrug og det offentlige forbrug. Det var ubehageligt, men det var nødvendigt.

Derfor måtte regeringen afvise socialdemokratiets forslag i det omfang, det indebar en svækkelse af statsfinanserne. Den absolutte betingelse for at overveje nye udgifter var, at man var rede til at medvirke til at skaffe dækning i form af højere indtægter for statskassen.

Statsministeren fortsatte:

„ . . . . . Fra 1968 til 1969 er der sket en afgørende ændring i den økonomiske situation, en vending, som har gjort det nødvendigt at tilpasse de krav, vi stiller til den økonomiske politik. Siden efteråret 1968 er der indtrådt en meget betydelig stigning i produktion og beskæftigelse. Ikke alene er den fulde beskæftigelse genskabt, men på visse områder er der tale om mangel på arbejdskraft. Beskæftigelsen i industrien steg fra august 1968 til august 1969 med 16.000 eller med 5 pct., og i januar-oktober i fjor var beskæftigelsen blandt samtlige forsikrede 35.000 eller små 5 pct. højere end i samme periode 1968. Vi har et byggeri som ingen sinde før. Ved midten af 1969 var det samlede byggeri under opførelse vokset til 11,8 millioner m², en stigning på 15 pct. i forhold til 1968.

Men samtidig — og det er den alvorlige kendsgerning, som må spille en aldeles afgørende rolle for vore overvejelser og beslutninger vedrørende den økonomiske politik — samtidig nåede i 1969 underskuddet på betalingsbalancen over for udlandet op på det højeste niveau, vi hidtil har kendt. . . . .“ Alle analyser tydede på, at efterspørgslen også i 1970 ville blive større end produktionen, hvis der ikke gennem regeringens politik blev lagt en dæmper på stigningen i den samlede efterspørgsel.

Ville man imidlertid lade eksporten, erhvervslivets investeringer og boligbyggeriet have frit løb inden for de grænser, kreditvilkårene satte, og fandt man det i situationen ikke muligt at pege på yderligere besparelser i det offentlige forbrug, så havde man kun én mulighed tilbage for at skabe den nødvendige ligevægt mellem efterspørgsel og produktion: så måtte man lægge en dæmper på det private forbrug.

Om folke- og invalidepensionisternes forhold udtalte statsministeren:

„ — — Regeringen har overvejet de problemer, der er opstået